

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Ing. M. Č.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2010 č.j. KUOK/95439/2010, ve věci zrušení mlčky uděleného souhlasu,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 266,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen stavební úřad), kterým bylo zrušeno opatření spočívající v udělení souhlasu mlčky s ohlášenou drobnou stavbou ze dne 8.3.2006 – zpevnění zeminového terénu betonáží.

Namítl, že:

- 1) ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu není uvedeno ustanovení právního předpisu, z něhož by plynulo, že souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy;
- 2) v tomtéž výroku není uvedeno, zda se vedlo řízení o přezkumu nebo jiné řízení;
- 3) z téhož výroku není patrný přechod věcné příslušnosti mezi Obecním úřadem Rokytnice a stavebním úřadem;
- 4) stavební úřad zrušil opatření vydané Obecním úřadem Rokytnice (stavební komise), který ale žádné opatření nevydal (bylo vydáno Stavební komisí Obce Rokytnice);
- 5) z téhož výroku není seznatelné, kdy přesně bylo opatření vydáno ani jeho právní účinky zrušení;
- 6) stavební úřad nezkoumal, zda lze v této době zákonně zrušit mlčky vydaný souhlas.

U jednání navíc namítl, že se podle něj jednalo o 3 stavby, nikoli stavbu jedinou, dále, že se stavební úřad neseznámil se stavem na místě samém a konečně, že nejprve bylo zúřadováno odstranění stavby a teprve poté ohlášení stavby.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Stavební úřad rozhodoval v souladu s názorem žalovaného, a to podle § 156 odst.2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve však krajský soud zdůrazňuje, že se nemohl zabývat žalobními námitkami vznesenými poprvé až u jednání, neboť v souladu s § 71 odst.2 s.ř.s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud sice na návrh žalobce sdělil k důkazu u jednání obsah 4 fotografií předložených žalobcem, ale vzhledem k tomu, že byly jen dokumentací skutečného stavu na místě stavby, dále tyto důkazy nehodnotil, neboť se nevztahovaly k žádnému z řádně uplatněných žalobních bodů.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že stavební úřad vydal dne 22.6.2010 usnesení č.j. 2010/298/SÚ/ZŠ, z jehož výrokové části vyplývá, že stavební úřad v souladu s § 156 odst.2 správního řádu ruší opatření, vydané Obecním úřadem

Rokytnice v přenesené působnosti (stavební komise) dle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen starý stavební zákon), spočívající v udělení souhlasu „mlčky“ s ohlášenou stavbou – zpevnění zeminového terénu betonáží o rozměrech 2,8 x 4,0 x 0,4 m u novostavby RD na pozemku parc.č.X v katastrálním území Rokytnice u Přerova, ohlášenou stavebníkem Ing. M. Č., Rokytnice čp. X, dne 8.3.2006.

Podle § 68 odst.2 věty první správního řádu, ve výrokové části (rozhodnutí – pozn. soudu) se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.

Podle § 68 odst.3 správního řádu, v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Stavební úřad uvedl ve výroku svého rozhodnutí právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno - § 156 odst.2 správního řádu. Konkrétní důvody, pro které bylo opatření zrušeno, jsou pak – opět zcela v souladu se správním řádem – uvedeny v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Ustanovení právního předpisu, z něhož by plynulo, že souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy, je tedy zcela správně obsažen až v odůvodnění rozhodnutí, nikoli ve výroku. Soud nesdílí názor žalobce, že by uvedení důvodů rozhodnutí až v odůvodnění bránilo účastníkovi řízení napadnout rozhodnutí kvalifikovaným opravným prostředkem, když výrok tvoří s odůvodněním jeden celek a náležitosti každé části rozhodnutí jsou jasně uvedeny ve správním řádu. Žalobní námitka 1) je tedy nedůvodná.

Podle § 156 odst.1 správního řádu, jestliže vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu trpí vadami, které lze opravit, aniž tím bude způsobena újma některé z dotčených osob, správní orgán je opraví usnesením, které se pouze poznamená do spisu.

Podle § 156 odst.2 správního řádu, vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.

Jak vyplývá z výše citovaného ustanovení správního řádu, postup podle § 156 je postupem sui generis, jeho zásady a možnosti použití jsou konkrétně popsány v uvedeném ustanovení. Nejedná se tedy o přezkumné řízení ve smyslu správního řádu (srov. § 156 odst.2, poslední větu správního řádu), nýbrž o samostatné řízení, které je svým charakterem obdobné přezkumnému řízení.

Ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu je výslovně uvedeno, že bylo rozhodováno podle § 156 odst.2 správního řádu. Soud proto pokládá žalobní námitku 2) za nedůvodnou.

Ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu je dále uvedeno, podle kterého ustanovení právního předpisu je Magistrát města Přerova příslušný k tomuto rozhodování (§ 13 odst.1 písm. e/ zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Otázkou přechodu věcné příslušnosti v tomto konkrétním případě se podrobně zabýval Krajský soud v Ostravě již v rozsudku č.j. 22 Ca 371/2008-20 ze dne 30.7.2009, tedy v rozhodnutí, které je známo jak žalobci, tak žalovanému, neboť účastníci soudního řízení tam byli shodní s účastníky nynějšího řízení. Krajský soud nemá důvod, proč by se měl odchýlit od argumentace uvedené již ve zmiňovaném rozsudku a uzavírá, že jednak ve věci nyní rozhodoval příslušný správní orgán a dále, že správní řád nepožaduje, aby součástí výroku rozhodnutí bylo uvedení, který správní orgán byl ve věci příslušný v minulosti. Žalobní námitka 3) je tedy nedůvodná.

Jak již krajský soud uvedl ve shora zmiňovaném rozsudku č.j. 22 Ca 371/2008-20, opatření vydala Stavební komise obce Rokytnice, na kterou byla (tehdy) přenesena část pravomocí stavebního úřadu podle § 124 odst.1 starého stavebního zákona ve spojení s § 122 odst.2 a § 103 odst.4 písm.c) zákona č. 128/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o obcích). Jednalo se o zvláštní orgán obce, vykonávající státní správu v přenesené působnosti. S žalobcem tedy lze souhlasit v tom, že opatření bylo vydáno Stavební komisí obce Rokytnice. Stavební úřad se dopustil nepřesnosti v označení správního orgánu (Obecní úřad Rokytnice), avšak zároveň uvedl, že šlo o stavební komisi, čímž příslušný správní orgán konkretizoval - je zřejmé, že opatření vydala stavební komise v Rokytnici a nikdo jiný. Pochybení, kterého se stavební úřad dopustil, tak podle soudu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, proto ani žalobní námitka 4) nevede soud ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Podle § 57 odst.2 starého stavebního zákona, ohlášenou drobnou stavbu, stavební úpravu a udržovací práce může stavebník provést jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejich provedení nemá námitek. Pokud toto sdělení nebude stavebníkovi oznámeno do 30 dnů ode dne ohlášení anebo stavební úřad v téže lhůtě nestanoví, že ohlášená drobná stavba, stavební úprava či udržovací práce podléhá stavebnímu povolení, může ji stavebník provést.

Jak vyplývá z výše uvedeno, souhlas mlčky nebyl „vydáván“ ve smyslu § 71 odst.2 správního řádu, proto podle názoru soudu k identifikaci takového opatření správního orgánu plně postačuje uvedení data, kdy stavebník stavbu ohlásil. Takto postupoval stavební úřad v nyní přezkoumávané věci, když uvedl, že se jednalo o udělení souhlasu mlčky se stavbou ohlášenou dne 8.3.2006.

Podle § 156 odst.2 věty před středníkem správního řádu, vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup.

V daném případě stanoví starý stavební zákon právě jiný postup, když opatření správního orgánu nebylo vydáno ani sděleno. Pokud by tedy stavebník ohlásil stavbu 8.3.2006 a správní orgán by zůstal nečinný ve 30denní lhůtě, pak ode dne 8.4.2006 by stavebník mohl stavbu provést, od tohoto dne tedy nastaly účinky opatření správního orgánu. Krajský soud proto považuje i žalobní námitku 5) za nedůvodnou.

A konečně, pokud jde o 6) žalobní námitku, že stavební úřad nezkoumal, zda lze v této době zákonně zrušit mlčky vydaný souhlas, zde soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu – str.4, předposlední odstavec, z něhož je patrné, že se správní orgán výslovně zabýval tím, zda lze z časového hlediska opatření zrušit.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z procesního úspěchu žalovaného ve sporu, kdy žalovanému tak dle § 60 odst. 1 s.ř.s. vzniklo vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří jízdné pracovníka žalovaného z Olomouce do Ostravy a zpět ve výši 266,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů - dále jen o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 23. ledna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu